

PRINCESSES DRAC

La comtessa Xucla-Sang

Pedro Mañas

Il·lustracions de Luján Fernández

crúlla

PRINCESSES DRAC

La comtessa Xucla-Sang

Pedro Mañas

Il·lustracions de Luján Fernández
Traducció de Mònica Molera

fundación sm

La Fundación SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundación SM, entra a **www.fundacion-sm.org**

Primera edició: maig de 2019

Gerència editorial: Gabriel Brandariz

Coordinació editorial: Núria Font

Coordinació gràfica: Lara Peces

Títol original: *La Condesa Chupasangre*

Publicat per Ediciones SM

© 2019, Pedro Mañas, pel text

© 2019, Luján Fernández, per les il·lustracions

© 2019, Mònica Molera Jordà, per la traducció

© 2019, Editoria Cruïlla

Roger de Llúria 44 - 08009 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4637-1

Dipòsit legal: B-8688-2019

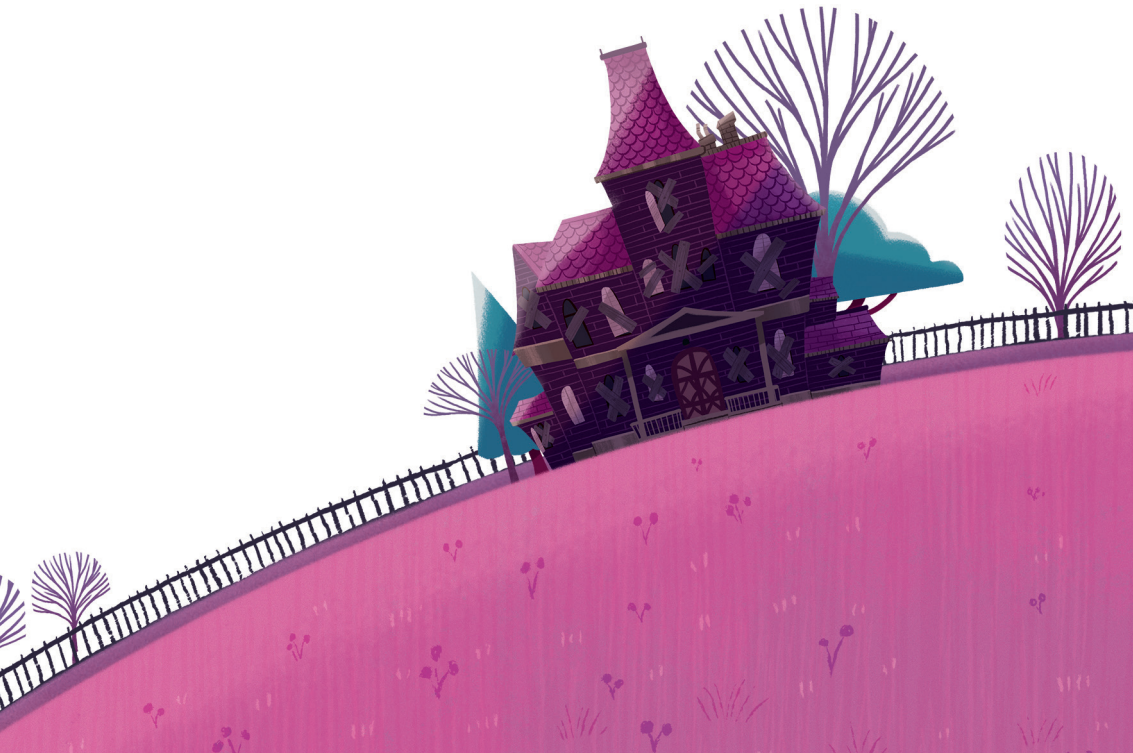
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

*Per a la Teté,
la nostra generosa emissària
del Regne del Nord,
i per a la Marina, en Nacho i l'Ester,
audaços exploradors d'històries.*

Em dic Koko i soc una princesa de poques paraules.
Si fos per mi, només en necessitaria vuit per explicar-te la nostra última aventura. Mira:

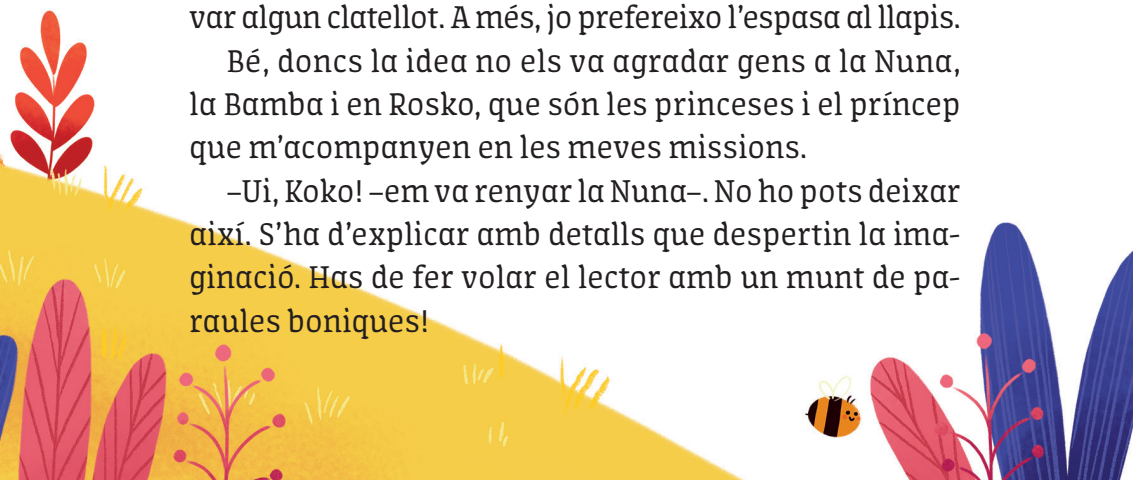
Dimonis, ens vam ficar en un bon embolic!

Fl

Així podràs acabar ràpidament aquest llibre i dedicar-te a coses més importants com ara caçar, dormir o clavar algun clatellot. A més, jo prefereixo l'espasa al llapis.

Bé, doncs la idea no els va agradar gens a la Nuna, la Bamba i en Rosko, que són les princeses i el príncep que m'acompanyen en les meves missions.

–Ui, Koko! –em va renyar la Nuna–. No ho pots deixar així. S'ha d'explicar amb detalls que despertin la imaginació. Has de fer volar el lector amb un munt de paraules boniques!

Quina ximpleria. Jo en tinc prou amb cinc paraules, per fer volar qualsevol:

«Puntada-de-peu-al-cul».

–Ni tan sols has parlat de mi! –va protestar la Bamba.

–A més –les va recolzar en Rosko–, on se suposa que aniran els dibuixos? Has escrit..., sobre una cuixa de pollastre.

Bé, és que la inspiració m’ha arribat amb l’esmorzar. Així, si t’avorreix llegir la història sempre te la pots menjar.

Al final els vaig haver de prometre que escriuria aquest llibre, perquè callessin.

Per desgràcia, ells no són els únics xarlatans! En Gumi i en Migu, els nostres cadells de drac, també es passen el dia xerrotejant.

Sort que només els entén en Rosko, que ha après l’idioma dels animals. Va aconseguir aquest poder en obrir un ou de drac negre, del qual va sortir una cadelleta anomenada Cleo.

Ella també parlava, també, però només per demanar més i més menjar. I a mi, com que soc la que fa servir millor l’arc, em tocava sortir a caçar.

Jo agafava el meu arc, localitzava la presa, avançava de puntetes i... Bang!

Clavava la fletxa a sobre d’un bon tros de bròquil o d’una carxofa sucosa.

És que la Cleo és vegetariana! Quin rotllo de cacera, francament.

Caminàvem tots cap al sud-est, per dur a terme la nostra següent missió.

Però, quina casualitat!, la missió també era un rotllo.

Resulta que, quan en Rosko va parlar per primera vegada amb en Gumi i en Migu, ells li van dir una cosa important. I, per una vegada, no era que tenien ganes d'anar a fer un pipí.

Es tractava de la seva mare.

L'ou d'on havien sortit els cadells blancs era d'una mare drac enorme. Una gran bèstia vermella que, després d'intentar matar-nos, s'havia fet amiga nostra.

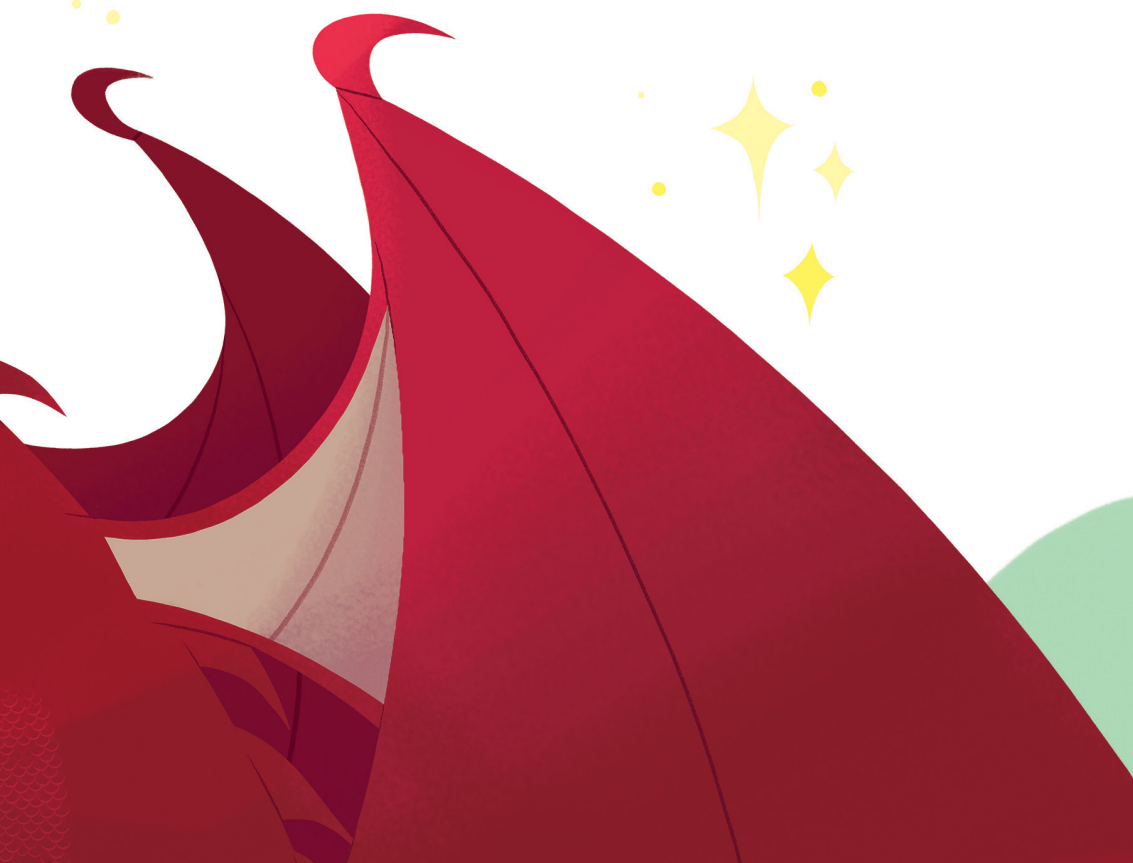

Què t'he de dir, això ja és típic.

La mare drac coneixia l'existència d'en Gumi, però no tenia ni idea que del seu ou n'havia sortit una altra cria, perquè l'ou s'havia obert al bosc a mitja nit, mentre nosaltres dormíem. Quan ens vam despertar vam trobar només en Gumi, perquè en Migu ja s'havia perdut. I, és clar, no va poder conèixer mai la seva mare.

Per això anàvem cap al cau de la mare, com de visita familiar.

No és que no me n'alegrés pels petits. Però la meua idea de missió no consisteix precisament a seure a be-
renar amb una bestiola de deu metres.

Si em dones un monstre..., que sigui per lluitar-hi!
En fi, que la nostra aventura prometia ser més avorrida que una partida d'escacs entre trolls.

A qui derrotaria jo amb la meva superforça màgica?
A qui socarrimaria la Bamba amb el seu alè de foc?
De qui fugiria la Nuna volant i deixant anar crits ridículs?

Per sort, en acostar-nos a la fortalesa de la dragona vam topar amb el que més li agrada a una guerrera.

Problemes!

Vam arribar als dominis de la mare drac ben entrat el matí.

Era una antiga fortalesa, dalt d'un turó. Un lloc mig enderrocats d'on només en sobresortia una torre de pedra coberta de molsa.

Uns flocs espessos de boira envoltaven les ruïnes.

Aquell lloc necessitava una bona neteja. I t'ho diu algú del Regne del Sud, on per rentar-nos al matí en teníem prou amb un bassal de fang.

Entre les pedres, les sargantanes rondaven perseguint unes aranyes que eren de la mida del meu dit polze. I les aranyes amenaçaven els mosquits, que eren enormes. Els mosquits volien cruspírs-los la Nuna.

En fi, que semblava que allà hi havia totes les bestioles del món.

Tots..., menys la mare drac.

–Eeeeeiiii! –va crida la Bamba, després de trucar insistentment a la porta de la torre.

Res. L'esgarip va ressonar entre els turons sense rebre resposta.

–Deu haver anat a fer encàrrecs –va suggerir la Nuna.

–Sí, és clar –me'n vaig burlar jo–. Deu haver baixat al supermercat o a recollir les cartes a la bústia.

En Gumi, molt il·lusionat, va volar fins a la finestra de la torre, seguit del seu germà.

En Migu, més que il·lusionat, semblava mort de por.

